

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2011 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSR (del) Magdalena Sajur-Kordula

Protokolant: asystent sędziego Piotr Zawodny

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2011 roku w Warszawie

na rozprawie

I. sprawy z powództwa (...) w P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- 1) uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) S.A. w W. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „Bank zastrzega sobie prawo zmian lub rezygnacji ze świadczenia poszczególnych Usług bankowości elektronicznej (...)”;
- 2) zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa;
- 4) zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) S.A. w W.;

II. sprawy z powództwa (...) w P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- 1) uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) S.A. w W. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „(...) Bank nie ponosi odpowiedzialności za szkody poniesione przez Posiadacza/Użytkownika na skutek przerw, o których mowa powyżej, o których Bank informował Posiadacza/Użytkownika.”;
- 2) zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa;
- 4) zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) S.A. w W.;

III. sprawy z powództwa (...) w P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- 1) uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) S.A. w W. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „Bank nie ponosi odpowiedzialności za: (...) szkody spowodowane decyzjami organów władzy publicznej (...).”;
- 2) zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa;
- 4) zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) S.A. w W.;

IV. sprawy z powództwa (...) w P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o uznanie za niedozwolone postanowienia wzorca o treści: „Bank może zmienić postanowienia Ogólnych warunków z ważnych przyczyn obejmujących w szczególności: (...)”

- 1) oddała powództwo;
- 2) zasądza od (...) w P. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 377 (trzysta siedemdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) przejmuje na rachunek Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa;
- 4) zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Warszawie;

V. sprawy z powództwa (...) w P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- 1) uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) S.A. w W. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „Rozpoczęcie przez Posiadacza korzystania z nowych usług lub funkcjonalności, o których mowa w ust. 7 jest równoznaczne z akceptacją stosownych postanowień Ogólnych warunków.”;
- 2) zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa;
- 4) zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) S.A. w W.;

VI. sprawy z powództwa (...) w P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- 1) uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) S.A. w W. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „Bank zastrzega sobie prawo do zakończenia Konkursu w każdym czasie bez podania przyczyny, o czym poinformuje poprzez zamieszczenie informacji na stronie internetowej Banku.”;
- 2) zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa;
- 4) zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) S.A. w W.;

VII. sprawy z powództwa (...) w P. przeciwko (...) S.A. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- 1) uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) S.A. w W. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „Organizator zastrzega sobie prawo do zmiany rodzaju nagrody podczas trwania Konkursu na nagrody o podobnych właściwościach, funkcjonalności oraz o podobnej wartości.”;
- 2) zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa;
- 4) zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) S.A. w W.;

VIII. sprawy z powództwa (...) w P. przeciwko (...) S.A. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- 1) uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) S.A. w W. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „Organizator nie ponosi odpowiedzialności za ewentualne wady fizyczne nagrody.”;
- 2) zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa;
- 4) zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) S.A. w W.;

IX. sprawy z powództwa (...) w P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- 1) uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) S.A. w W. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „W przypadku nagrody wydanej wraz z gwarancją producenta, wady towaru powinny zostać zgłoszone wyłącznie bezpośrednio w punktach serwisowych producenta, wskazanych w dokumencie gwarancji.”;
- 2) zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa;
- 4) zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) S.A. w W.;

X. sprawy z powództwa (...) w P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- 1) uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) S.A. w W. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „Organizator nie ponosi odpowiedzialności za wady nagród oraz nieprawidłowości związane z działaniem Poczty Polskiej oraz firm kurierskich.”;
- 2) zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa;
- 4) zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) S.A. w W.;

XI. sprawy z powództwa (...) w P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- 1) uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) S.A. w W. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „Regulamin Konkursu oraz informacje o wszelkich jego zmianach są dostępne w siedzibie Banku, jego oddziałach oraz na stronie internetowej Banku.”;
- 2) zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa;
- 4) zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) S.A. w W..

/-/ SSR (del) Magdalena Sajur-Kordula

Sygn. akt XVII AmC 3356/10

UZASADNIENIE

Powód – (...) w P. w pozwie z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. **XVII AmC 3356/10** skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o uznanie następującego postanowienia wzorca umowy za niedozwolone:

„Bank zastrzega sobie prawo zmian lub rezygnacji ze świadczenia poszczególnych Usług bankowości elektronicznej (...)” (§ 6 ust. 3 Ogólnych warunków umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A.).

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany oferując swoje usługi bankowe, posługuje się wzorcem umownym zawierającym kwestionowane postanowienie. Zdaniem powoda, kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, gdyż przewiduje wyłącznie dla pozwanego uprawnienie do jednostronnego wprowadzania zmian zasad świadczonych usług oraz zaprzestania ich świadczenia, bez wprowadzenia jakiegokolwiek trybu wypowiedzenia czy uprzedzenia konsumentów (pozew k. 3).

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany przyznał, że kwestionowane postanowienie znajduje się we wzorcu „Ogólne warunki umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A.”, który w chwili obecnej obowiązuje klientów Banku. Jednak wbrew twierdzeniom pozwu, klient Banku ma możliwość wypowiedzenia umowy. Zgodnie z § 5 ust. 1 prawo wypowiedzenia przysługuje obu stronom, a przy tym prawo konsumenta do wypowiedzenia umowy nie zostało ograniczone jakimikolwiek przesłankami. Pozwany zarzucił także, że zakwestionowana klauzula stanowi jedynie fragment regulacji wyrwany przez powoda z kontekstu, nie oddaje więc rzeczywistego rozkładu praw i obowiązków obu stron w omawianym zakresie. Pomija bowiem fragment, który określa w sposób enumeratywny ważne przyczyny dla zmian w zakresie usług bankowości elektronicznej (odpowiedź na pozew k. 14 – 15).

Powód – (...) w P. w pozwie z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. **XVII AmC 3357/10** skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o uznanie następującego postanowienia wzorca umowy za niedozwolone:

„Bank nie ponosi odpowiedzialności za szkody poniesione przez Posiadacza/Użytkownika na skutek przerw, o których mowa powyżej, o których Bank informował Posiadacza/Użytkownika.” (§ 6 ust. 6 Ogólnych warunków umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A.).

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany oferując swoje usługi bankowe, posługuje się wzorcem umownym zawierającym kwestionowane postanowienie. Zdaniem powoda, kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, gdyż przewiduje wyłączenie z góry wszelkiej odpowiedzialności pozwanego Banku wobec klientów (pozew k. 3).

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...)S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że kwestionowane postanowienie znajduje się we wzorcu „Ogólne warunki umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A.”, który w chwili obecnej obowiązuje klientów Banku. Jeżeli jednak – według pozwanego – powód wywodzi abuzywność przedmiotowej klauzuli z art. 385 pkt 2 kc, to należy wskazać, że w przepisie tym mowa jest o istotnym ograniczeniu odpowiedzialności przedsiębiorcy przez dane postanowienie wzorca, tymczasem zakres ograniczenia odpowiedzialności pozwanego Banku jest bardzo wąski i nie może być uznany za istotne jej ograniczenie.

Następnie, zdaniem pozwanego, treść postanowienia wzorca nie może być wykładana w oderwaniu od kontekstu całego wzorca. Zignorowane przez powoda zapisy wzorca stanowią o niezbędnych przerwach w dostępie do

określonego kanału bankowości elektronicznej w związku z jego konserwacją i modyfikacją. Przerwy mogą więc być tylko „niezbędne”, muszą też następować w związku z konserwacją i modyfikacją kanału. Zapewnienie Bankowi możliwości okresowej konserwacji oraz modyfikacji systemu jest konieczne dla prawidłowego wywiązywania się przez Bank z zobowiązań wynikających z zawartej umowy. Choćby ze względu na stały postęp technologiczny wymagana jest okresowa wymiana urządzeń i oprogramowania, co najczęściej nie może nastąpić bez krótkiej przerwy systemu. Bank ponosi względem swoich klientów pełną odpowiedzialność za szkody w zakresie, w jakim dokonane przez Bank przerwy przekroczyły niezbędne minimum.

Ponadto Ogólne Warunki przewidują bezwzględny obowiązek poinformowania klientów o planowanych przerwach z odpowiednim wyprzedzeniem. W razie niedochowania tego obowiązku pozwany Bank ponosi pełną odpowiedzialność za powstałą po stronie klientów szkodę. Pozwany podniósł, że przedmiotowa klauzula leży w interesie klientów Banku, Bank bowiem zapewnia w ten sposób usługi o najwyższej jakości. Przy tym pozwany Bank nie jest w stanie z każdym klientem z osobna uzgodnić najbardziej dogodnego terminu wprowadzenia przerwy w dostępie do poszczególnych kanałów bankowości elektronicznej, z uwagi na dużą liczbę klientów komunikujących się z Bankiem w danym okresie za pośrednictwem kanałów bankowości elektronicznej (odpowiedź na pozew k. 14 – 16).

Powód – (...) w P. w pozwie z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. **XVII AmC 3358/10** skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o uznanie następującego postanowienia wzorca umowy za niedozwolone:

„Bank nie ponosi odpowiedzialności za: (...) szkody spowodowane decyzjami organów władzy publicznej (...).” (§ 18 ust. 4 Ogólnych warunków umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A.).

Powód wniósł również o zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany oferując swoje usługi bankowe, posługuje się wzorcem umownym zawierającym kwestionowane postanowienie. Zdaniem powoda, kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, gdyż przewiduje wyłączenie z góry wszelkiej odpowiedzialności pozwanego Banku wobec klientów za szkody spowodowane decyzjami organów władzy publicznej. Jeżeli przykładowo organ nadzoru – Komisja Nadzoru Finansowego wyda w stosunku do Banku decyzję administracyjną o nałożeniu kary pieniężnej, Bank nie może przerzucać wszelkich skutków takiej decyzji na swoich klientów, którzy w niczym przecież nie zawinili (pozew k. 3).

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że kwestionowane postanowienie znajduje się we wzorcu „Ogólne warunki umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A.”, który w chwili obecnej obowiązuje klientów Banku. Jeżeli jednak – według pozwanego – powód wywodzi abuzywność przedmiotowej klauzuli z art. 385⁽³⁾ pkt 2 kc, to należy wskazać, że w przepisie tym mowa jest o istotnym ograniczeniu odpowiedzialności przedsiębiorcy przez dane postanowienie wzorca, tymczasem zakres ograniczenia odpowiedzialności pozwanego Banku jest bardzo wąski i nie może być uznany za istotne jej ograniczenie.

Następnie pozwany podniósł, że sporne postanowienie wzorca dotyczy jedynie wyłączenia odpowiedzialności Banku za szkody spowodowane takimi decyzjami organów władzy publicznej, za które nie można Bankowi przypisać odpowiedzialności. Jeżeli decyzja władzy publicznej zostanie wydana wskutek zachowań przez Bank zawnionych, wówczas za poniesioną przez konsumenta szkodę Bank będzie odpowiedzialny na zasadach ogólnych.

Pozwany zarzucił, że z organami władzy publicznej pozwanego nie łączą i nie mogą łączyć żadne stosunki obligacyjne, a na ich czynności pozwany nie może mieć żadnego wpływu. Okoliczność ta odróżnia sporną klauzulę umowną od szeregu klauzul uznanych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone.

Ponadto, zdaniem pozwanego, sporne postanowienie nie pozbawia konsumenta możliwości dochodzenia swoich praw na podstawie przepisów regulujących odpowiedzialność za szkodę wywołaną działaniami władzy publicznej (art. 417 i nast. kc), co także przeczy temu, by mogło ono zostać uznane za abuzywne (odpowiedź na pozew k. 14 – 15).

Powód – (...) w P. w pozwie z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. **XVII AmC 3359/10** skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o uznanie następującego postanowienia wzorca umowy za niedozwolone:

„Bank może zmienić postanowienia Ogólnych warunków z ważnych przyczyn obejmujących w szczególności (...).” (§ 19 ust. 1 Ogólnych warunków umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A.).

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany oferując swoje usługi bankowe, posługuje się wzorcem umownym zawierającym kwestionowane postanowienie. Zdaniem powoda, kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, gdyż przewiduje uprawnienie dla Banku do jednostronnej zmiany wzorca umowy wiążącego konsumentów, jednakże bez jasnego, precyzyjnego i enumeratywnego wskazania ważnych przyczyn do takiego działania (pozew k. 3).

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...)S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że kwestionowane postanowienie znajduje się we wzorcu „Ogólne warunki umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A.”, który w chwili obecnej obowiązuje klientów Banku.

Zarzucił, że wbrew twierdzeniu pozwu, przedmiotowa klauzula zawiera enumeratywnie wyliczone podstawy zmiany Ogólnych Warunków. Tymi podstawami są właśnie „ważne przyczyny” – klauzula generalna, którą posługuje się ustawodawca tam, gdzie nie sposób przewidzieć wszystkich możliwych przyszłych zdarzeń i stanów. Podane natomiast w postanowieniu przykłady stanowią jedynie egzemplifikację „ważnych przyczyn”. Podstawa w postaci „ważnych przyczyn” jest, zdaniem pozwanego, na tyle dookreślona, że jej zaistnienie bądź niezastnienie może stwierdzić sąd w razie, gdy pomiędzy stronami powstanie spór.

Pozwany podniósł także, że skoro sam ustawodawca w art. 385 pkt 10 kc wskazuje „ważną przyczynę” jako akceptowalną podstawę jednostronnej zmiany stosunku prawnego, to nie można uznać, że wprowadzenie takiej podstawy w spornym postanowieniu umownym stanowi rażące uprzywilejowanie Banku w stosunku do konsumenta (odpowiedź na pozew k. 14 – 15).

Powód – (...) w P. w pozwie z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. **XVII AmC 3360/10** skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o uznanie następującego postanowienia wzorca umowy za niedozwolone:

„Rozpoczęcie przez Posiadacza korzystania z nowych usług lub funkcjonalności, o których mowa w ust. 7 jest równoznaczne z akceptacją stosownych postanowień Ogólnych warunków.” (§ 19 ust. 8 Ogólnych warunków umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A.).

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany oferując swoje usługi bankowe, posługuje się wzorcem umownym zawierającym kwestionowane postanowienie. Zdaniem powoda, kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, gdyż przewiduje domniemanie, że z chwilą skorzystania z danej usługi klient zaakceptował nowe treści we wzorcu umownym – nie ma jednak nigdzie zastrzeżenia, że Bank w ogóle udostępni i powiadomi klientów o wprowadzonych zmianach. Brak jest zastrzeżenia, że klient miał faktycznie możliwość zapoznania się ze zmianami, zapoznał się z nimi i rzeczywiście je zaakceptował (pozew k. 3).

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...)S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że kwestionowane postanowienie znajduje się we wzorcu „Ogólne warunki umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A.”, który w chwili obecnej obowiązuje klientów Banku.

Zarzucił, że zmiany, o których mowa w § 19 ust. 7 Ogólnych Warunków – do których odwołuje się kwestionowana klauzula – dotyczą usług i funkcjonalności, z których klient nie korzysta na podstawie dotychczas zawartej umowy. Zmiany te więc w ogóle go nie dotyczą. Dlatego informacja o nich zamieszczana jest na stronie internetowej Banku (§ 19 ust. 7 zdanie 2 Ogólnych Warunków), odmiennie niż w przypadku zmian w zakresie usług, o których świadczenie strony zawarły umowę, kiedy to informację o zmianach doręcza się (§ 19 ust. 2 Ogólnych Warunków). Kwestionowana klauzula nie odnosi się więc do zmiany Ogólnych Warunków w sposób wiążący klienta.

Pozwany podniósł, że klient jest w stanie ustalić, które usługi czy funkcjonalności mają w stosunku do niego charakter „nowy”, gdyż o tym, które z nich są objęte dotychczas zawartą umową, może dowiedzieć się z Tabeli usług bankowości elektronicznej dostępnej na stronie internetowej Banku. Z Tabelą tą (dokumentem) może zapoznać się przed zawarciem umowy, może ten wzorzec przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności. Jeżeli klient skorzysta z nowej usługi lub funkcjonalności (nie objętej dotychczas zawartą umową), okoliczność tę będzie można uznać na podstawie art. 65 § 2 kc za zawarcie z pozwanym Bankiem nowej umowy o świadczenie tego typu usługi (funkcjonalności). Klienta wiązać będą wtedy odpowiednie postanowienia Ogólnych Warunków, regulujące owe „nowe” usługi lub funkcjonalności, na mocy art. 384 § 4 kc, gdyż zostały one udostępnione konsumentowi przed zawarciem umowy na stronie internetowej Banku (§ 19 ust. 7 zdanie 2 Ogólnych Warunków), a więc w taki sposób, że klient może ten wzorzec przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności.

Zdaniem pozwanego nie jest też zasadny zarzut powoda, że brak jest w Ogólnych Warunkach zastrzeżenia o tym, że Bank udostępni i powiadomi klientów o wprowadzanych zmianach oraz że klient będzie miał możliwość zapoznania się z nimi. Otóż § 6 ust. 4 Ogólnych Warunków przewiduje powiadamianie klientów o wprowadzeniu nowych usług/funkcjonalności, w tym poprzez zamieszczenie na stronie internetowej Banku regulaminu świadczenia nowych usług.

Jeśli zaś chodzi o zarzut powoda odnośnie braku zastrzeżenia we wzorcu umownym, iż klient zaakceptował wzorzec – zdaniem pozwanego jest on nieuzasadniony, gdyż ustawodawca nie przewiduje akceptacji wzorca jako wymogu dla inkorporacji wzorca do treści stosunku prawnego, lecz wymogiem takim – w przypadku wzorca w postaci elektronicznej - jest udostępnienie konsumentowi wzorca w sposób określony w art. 384 § 4 kc (odpowiedź na pozew k. 14 – 17).

Powód – (...) w P. w pozwie z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. **XVII AmC 3361/10** skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o uznanie następującego postanowienia wzorca umowy za niedozwolone:

„Bank zastrzega sobie prawo do zakończenia Konkursu w każdym czasie bez podania przyczyny, o czym poinformuje poprzez zamieszczenie informacji na stronie internetowej Banku.” (punkt III.2 Regulaminu Konkursu „(...”).

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany oferując swoje usługi bankowe, opracował konkurs i regulamin konkursu zawierający kwestionowane postanowienie. Zdaniem powoda, kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, gdyż zastrzega tylko dla pozwanego prawo do jednostronnego zakończenia konkursu, bez jakiegokolwiek uprzedzenia konsumentów, nawet tych biorących udział w konkursie i czekających na przyznanie i otrzymanie nagrody (pozew k. 3).

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...)S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że kwestionowane postanowienie znajduje się w Regulaminie Konkursu, który w chwili obecnej obowiązuje klientów Banku.

Zarzucił, że nie stanowi rażącego pokrzywdzenia konsumenta brak przyznania mu prawa do jednostronnego zakończenia konkursu. Każdy bowiem uczestnik konkursu, który nie chce w nim dłużej uczestniczyć, może w dowolnej chwili, bez składania jakichkolwiek oświadczeń, zrezygnować z brania w nim udziału. Ponadto, zdaniem pozwanego, zaskarżona klauzula nie pozbawia uczestników „czekających na przyznanie i otrzymanie nagrody” prawa do otrzymania przyznanej nagrody na podstawie transakcji już dokonanych do momentu zakończenia konkursu.

Pozwany podniósł, że nie jest możliwe rozesłanie oświadczeń o zakończeniu konkursu do indywidualnie oznaczonych osób, gdyż Bank nie wie, który z jego klientów bierze udział w konkursie. Ponadto klient Banku nie może „oczekiwać” na przyznanie mu nagrody, gdyż w czasie trwania konkursu nie wie on, jaka kwota transakcji jest aktualnie największa lub jaka liczba transakcji może mu zapewnić uzyskanie nagrody. Nie jest więc prawdą, że zakończenie konkursu przed czasem może pokrzywdzić konsumenta. Istotne jest jedynie, by czas trwania konkursu był jednakowy dla wszystkich uczestników, a to przez pozwanego Bank jest zapewnione, nawet gdyby okres konkursu został skrócony (odpowiedź na pozew k. 13 – 14).

Powód – (...) w P. w pozwie z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. **XVII AmC 3362/10** skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o uznanie następującego postanowienia wzorca umowy za niedozwolone:

„Organizator zastrzega sobie prawo do zmiany rodzaju nagrody podczas trwania Konkursu na nagrody o podobnych właściwościach, funkcjonalności oraz o podobnej wartości.” (punkt IV.6 Regulaminu Konkursu „(...”).

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany oferując swoje usługi bankowe, opracował konkurs i regulamin konkursu zawierający kwestionowane postanowienie. Zdaniem powoda, kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, gdyż zastrzega tylko dla pozwanego prawo do jednostronnego zmieniania warunków konkursu i nagród – według własnego uznania i bez podania jakiegokolwiek przyczyny (pozew k. 3).

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...)S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że kwestionowane postanowienie znajduje się w Regulaminie Konkursu, który w chwili obecnej obowiązuje klientów Banku.

Zarzucił, że jeśli rozpatrywać zarzut powoda w świetle art. 385³ pkt 19 kc (abuzywność klauzuli przewidującej wyłącznie dla kontrahenta konsumenta jednostronne uprawnienie do zmiany, bez ważnych przyczyn, istotnych cech świadczenia), to stwierdzić należy, że zmiana nagrody na nagrodę o „podobnych właściwościach, funkcjonalności oraz wartości” nie stanowi zmiany istotnych cech świadczenia.

Pozwany podniósł, że jego uprawnienie do zmiany rodzaju nagrody jest uzasadnione m.in. zmianami technologicznymi, które postępują szybciej niż procedura konkursu. Bank chce zapewnić, aby otrzymywane nagrody były w chwili wręczenia na najnowszym poziomie technologicznym, dlatego nie nabywa nagród wcześniej, mogłoby się bowiem okazać, że w chwili przekazania ich zwycięzcom będą one posiadały wartość znacznie mniejszą, niż ogłoszono w warunkach konkursu. Kwestionowana klauzula miała na celu gwarancję opisanych w Regulaminie właściwości i funkcjonalności nagród, oraz gwarancję co najmniej podobnej ich wartości. Nagrody bowiem zakupione na kilka miesięcy wcześniej będą wprawdzie posiadały wartość określoną w Regulaminie wynikającą z dowodu ich nabycia, ale nie będą posiadały w chwili ich wręczenia wartości rynkowej opisanej w konkursie. Kwestionowane postanowienie działa więc na korzyść zwycięzców konkursu. Gdyby natomiast Bank nabywał nagrody już w chwili sporządzenia

projektu Regulaminu, mogłoby się też zdarzyć, że doszłoby do przypadkowej utraty czy uszkodzenia tych rzeczy, zaś nabycie w późniejszym okresie identycznych towarów za identyczną cenę mogłoby okazać się niemożliwe. Także więc z tego względu kwestionowana klauzula jest uzasadniona (odpowiedź na pozew k. 13 – 15).

Powód – (...) w P. w pozwie z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. **XVII AmC 3363/10** skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o uznanie następującego postanowienia wzorca umowy za niedozwolone:

„Organizator nie ponosi odpowiedzialności za ewentualne wady fizyczne nagrody.” (punkt IV.9 Regulaminu Konkursu „(...))”.

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany oferując swoje usługi bankowe, opracował konkurs i regulamin konkursu zawierający kwestionowane postanowienie. Zdaniem powoda, kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, gdyż przewiduje wyłączenie odpowiedzialności pozwanego za wady fizyczne nagród, konsumenci zaś nie mogą być traktowani w taki sposób (pozew k. 3).

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...)S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że kwestionowane postanowienie znajduje się w Regulaminie Konkursu, który w chwili obecnej obowiązuje klientów Banku.

Zarzucał, że przedmiotowa klauzula nie wyłącza odpowiedzialności za wady, lecz jedynie informuje o tym, że pozwany Bank tej odpowiedzialności nie ponosi. Bank jako organizator konkursu nie jest sprzedawcą rzeczy (nagrody), odpowiada więc tylko za zachowanie należytej staranności w wykonaniu zobowiązania, nie zaś za określony rezultat. W świetle obowiązujących regulacji prawnych Bank nie ponosi odpowiedzialności za wady fizyczne takiej rzeczy. Nie można zresztą – zdaniem pozwanego – wyklądać treści klauzuli w oderwaniu od kontekstu całego wzorca, a przecież dalsze postanowienia punktu IV.9 Regulaminu nie pozbawiają zwycięzców konkursu prawa do realizacji uprawnień z tytułu wad nagród: wady nagrody wydanej wraz z gwarancją producenta mogą być zgłaszane w punktach serwisowych producenta. Wreszcie, gdyby nawet uznać zasadność odpowiedniego stosowania art. 892 kc, to pozwany Bank nie byłby odpowiedzialny za wady rzeczy, lecz tylko za szkody wyrządzone przez te wady (odpowiedź na pozew k. 15 – 16).

Powód – (...) w P. w pozwie z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. **XVII AmC 3364/10** skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o uznanie następującego postanowienia wzorca umowy za niedozwolone:

„W przypadku nagrody wydanej wraz z gwarancją producenta, wady towaru powinny zostać zgłoszone wyłącznie bezpośrednio w punktach serwisowych producenta, wskazanych w dokumencie gwarancji.” (punkt IV.9 Regulaminu Konkursu „(...))”.

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany oferując swoje usługi bankowe, opracował konkurs i regulamin konkursu zawierający kwestionowane postanowienie. Zdaniem powoda, kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, gdyż przewiduje przerzucenie wszelkiej odpowiedzialności za wady nagród na gwaranta, z którym klientów nie wiąże przecież żadna umowa i którzy nie mają żadnego wpływu na wybór osoby gwaranta i jego rzetelność (pozew k. 3).

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że kwestionowane postanowienie znajduje się w Regulaminie Konkursu, który w chwili obecnej obowiązuje klientów Banku.

Zarzucał, że sporna klauzula nie przerzuca odpowiedzialności, lecz ma charakter wyłącznie informacyjny. Odpowiedzialność za wady rzeczy z tytułu gwarancji już z mocy art. 577 kc – a nie z mocy kwestionowanego postanowienia - ponosi wyłącznie gwarant. Natomiast z treści kwestionowanej klauzuli wynika, że wraz z wydaniem nagrody pozwany Bank przelewa na zwycięzcę konkursu roszczenia z gwarancji, poprzez wydanie dokumentu gwarancji. Gdyby klauzula uznana została za abuzywną, mogłyby powstać wątpliwości co do tego, czy taki przelew uprawnień nastąpi (odpowiedź na pozew k. 13 – 14).

Powód – (...) w P. w pozwie z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. **XVII AmC 3365/10** skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o uznanie następującego postanowienia wzorca umowy za niedozwolone:

„Organizator nie ponosi odpowiedzialności za wady nagród oraz nieprawidłowości związane z działaniem Poczty Polskiej oraz firm kurierskich.” (punkt VII.1 Regulaminu Konkursu „(...”).

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany oferując swoje usługi bankowe, opracował konkurs i regulamin konkursu zawierający kwestionowane postanowienie. Zdaniem powoda, kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, gdyż przewiduje wyłączenie z góry wszelkiej odpowiedzialności pozwanego (pozew k. 3).

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...)S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że kwestionowane postanowienie znajduje się w Regulaminie Konkursu, który w chwili obecnej obowiązuje klientów Banku.

Zarzucał, że sporna klauzula nie wyłącza odpowiedzialności za wady, gdyż już z mocy prawa Bank nie jest za nie odpowiedzialny. Odpowiedzialność taka spoczywa tylko na sprzedawcy rzeczy i na gwarancie. Klauzula ma więc charakter informacyjny. Pozwany Bank odpowiada na podstawie art. 471 kc za zachowanie należytej staranności, ale już nie za osiągnięcie określonego rezultatu. Gdyby stosować w tym przypadku art. 892 kc, to i wtedy Bank nie odpowiadałby za wady rzeczy, a jedynie za szkody wyrządzone przez te wady.

Ponadto zdaniem pozwanego uczestnik konkursu nie jest pozbawiony możliwości dochodzenia odpowiedzialności za wady rzeczy w stosunku do sprzedawcy i gwaranta.

Odnosząc się do drugiej części klauzuli, w której mowa jest o nieponoszeniu przez pozwanego Bank odpowiedzialności za nieprawidłowości związane z działaniem Poczty Polskiej oraz firm kurierskich, pozwany podniósł, że nie jest to wyłączenie ani istotne ograniczenie jego odpowiedzialności (art. 385 pkt 2 kc). Poza bowiem wąskim ograniczeniem, o którym tu mowa, Bank ponosi bardzo szeroką odpowiedzialność za niewykonanie zobowiązania. Ponadto ograniczenie odpowiedzialności za osoby trzecie, którymi Bank posługuje się przy wykonaniu zobowiązania, jest – zdaniem pozwanego – wyjątkowo dopuszczalne w stosunku do szczególnych podmiotów. Są nimi m.in. podmioty wykonujące usługi pocztowe, które korzystają z ustawowego ograniczenia możliwości dochodzenia przeciwko nim roszczeń odszkodowawczych (art. 58 – 59 Prawa pocztowego). Pozwany może uzyskać od nich tylko symboliczne odszkodowanie i stąd ograniczenie odpowiedzialności Banku w stosunku do konsumenta za działania czy zaniechania tych podmiotów jest uzasadnione. Zdaniem pozwanego, sporna klauzula nie narusza rażąco praw konsumenta (odpowiedź na pozew k. 14 – 16).

Powód – (...) w P. w pozwie z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. **XVII AmC 3366/10** skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. wniósł o uznanie następującego postanowienia wzorca umowy za niedozwolone:

„Regulamin Konkursu oraz informacje o wszelkich jego zmianach są dostępne w siedzibie Banku, jego oddziałach oraz na stronie internetowej Banku.” (punkt VII.3 Regulaminu Konkursu „(...”).

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany oferując swoje usługi bankowe, opracował konkurs i regulamin konkursu zawierający kwestionowane postanowienie. Zdaniem powoda, kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, gdyż przewiduje uprawnienie wyłącznie dla pozwanego do jednostronnego wprowadzania zmian do regulaminu wiążącego konsumentów biorących udział w konkursie, bez wskazania jakichkolwiek ważnych przyczyn do wprowadzania takich zmian (pozew k. 3).

W odpowiedzi na pozew pozwany – (...)S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że kwestionowane postanowienie znajduje się w Regulaminie Konkursu, który w chwili obecnej obowiązuje klientów Banku.

Zarzucał, że sporna klauzula nie przewiduje uprawnienia do wprowadzenia zmian do Regulaminu, a reguluje jedynie sposób podania do wiadomości uczestników treści Regulaminu i jego ewentualnych zmian. Jediną podstawą do zmiany Regulaminu – o ile w ogóle można uznać to za taką zmianę – jest jego punkt IV.6, przewidujący prawo do zmiany rodzaju nagrody. Żadne inne zmiany nie mogą zostać w Regulaminie poczynione. Zdaniem pozwanego, sporne postanowienie reguluje jedynie dostępność wzorca, ta zaś nie jest sprzeczna z dobrymi obyczajami ani nie narusza rażąco praw i obowiązków konsumenta (odpowiedź na pozew k. 13 – 14).

Pozwany podniósł dodatkowy zarzut dotyczący wszystkich tych klauzul powołanych przez powoda, które pochodzą z Regulaminu Konkursu „(...)” i zostały zakwestionowane w sprawach o sygn. od **XVII AmC 3361/10** do **XVII AmC 3366/10**. Mianowicie - zdaniem pozwanego - Regulamin Konkursu nie stanowi części umowy łączącej Bank z klientami, nie ma więc charakteru wzorca umownego w rozumieniu art. 384 i nast. kc. Konkurs jest oparty na prawnej konstrukcji przyrzeczenia publicznego, które jest jednostronną czynnością prawną, a nie dwustronną (jaką jest umowa).

W konsekwencji do postanowień Regulaminu Konkursu nie mogą znaleźć zastosowania przepisy kodeksu cywilnego dotyczące niedozwolonych postanowień umownych.

Pozwany podniósł także, iż skoro uczestnictwo w konkursie jest nieodpłatne, to Bank – nie działając z motywu zysku – nie działa jako przedsiębiorca. Po drugiej stronie stosunku prawnego nie występuje więc konsument w rozumieniu art. 22¹ kc, skoro dla przyjęcia konsumenckiego charakteru czynności prawnej konieczne jest, by adresatem oświadczenia woli był przedsiębiorca.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. w W. prowadzi działalność gospodarczą, polegającą na świadczeniu usług bankowych (okoliczność bezsporna).

Przy prowadzeniu działalności gospodarczej pozwany posługiwał się w obrocie z konsumentami wzorcami umownymi o nazwie:

- 1) „Ogólne warunki umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A.” (dowód: Ogólne Warunki k. 9 – 11 akt sprawy XVII AmC 3356/10);
- 2) Regulamin Konkursu „(...)” (dowód: Regulamin k. 9 – 10 akt sprawy XVII AmC 3361/10)

Pierwszy z nich zawierał zakwestionowane przez powoda postanowienia o następującej treści:

- a) „Bank zastrzega sobie prawo zmian lub rezygnacji ze świadczenia poszczególnych Usług bankowości elektronicznej (...)”,
- b) „Bank nie ponosi odpowiedzialności za szkody poniesione przez Posiadacza/Użytkownika na skutek przerw, o których mowa powyżej, o których Bank informował Posiadacza/Użytkownika”,
- c) „Bank nie ponosi odpowiedzialności za: (...) szkody spowodowane decyzjami organów władzy publicznej (...)”,
- d) „Bank może zmienić postanowienia Ogólnych warunków z ważnych przyczyn obejmujących w szczególności (...)”,
- e) „Rozpoczęcie przez Posiadacza korzystania z nowych usług lub funkcjonalności, o których mowa w ust. 7 jest równoznaczne z akceptacją stosownych postanowień Ogólnych warunków”,

Drugi wzorzec zawierał następujące postanowienia:

- f) „Bank zastrzega sobie prawo do zakończenia Konkursu w każdym czasie bez podania przyczyny, o czym poinformuje poprzez zamieszczenie informacji na stronie internetowej Banku”,
- g) „Organizator zastrzega sobie prawo do zmiany rodzaju nagrody podczas trwania Konkursu na nagrody o podobnych właściwościach, funkcjonalności oraz o podobnej wartości”,
- h) „Organizator nie ponosi odpowiedzialności za ewentualne wady fizyczne nagrody”,
- i) „W przypadku nagrody wydanej wraz z gwarancją producenta, wady towaru powinny zostać zgłoszone wyłącznie bezpośrednio w punktach serwisowych producenta, wskazanych w dokumencie gwarancji”,
- j) „Organizator nie ponosi odpowiedzialności za wady nagród oraz nieprawidłowości związane z działaniem Poczty Polskiej oraz firm kurierskich”,
- k) „Regulamin Konkursu oraz informacje o wszelkich jego zmianach są dostępne w siedzibie Banku, jego oddziałach oraz na stronie internetowej Banku.”

(dowód: Ogólne Warunki k. 9 – 11 akt sprawy XVII AmC 3356/10 i Regulamin k. 9 – 10 akt sprawy XVII AmC 3361/10).

Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

W sprawie niniejszej powód wykazał, że kwestionowane postanowienia umowne pochodzą z wzorców umowy, wykorzystywanych przez pozwanego.

W postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Sąd poddaje treść kwestionowanego wzorca umowy ocenie prawnej, w szczególności bada, czy ma on o charakter niedozwolonego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385¹ – 385³ k.c. Niedozwolone postanowienia umowne, to konstrukcja przewidziana w powyższych przepisach, mająca na celu ochronę konsumenta przed niekorzystnymi postanowieniami umowy łączącej go z profesjonalistą. Oceny dokonuje się w sposób abstrakcyjny, w oderwaniu od okoliczności związanych z umową indywidualnego konsumenta, a jej przedmiotem jest badanie tylko tych klauzul wzorca, a nie praktyki i konsekwencji ich stosowania w umowach z konsumentami.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Aby uznać dane postanowienie umowne za niedozwolone, muszą być łącznie spełnione następujące przesłanki:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, nie podlegało negocjacom
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami
- 3) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Odnosząc się do wszystkich kwestionowanych w niniejszej sprawie postanowień stwierdzić należy, że konsumenci nie mieli wpływu na ich treść, nie były one z nimi uzgodnione indywidualnie. Postanowienia uzgodnione indywidualnie to takie, na które konsument miał rzeczywisty wpływ i chodzi o wpływ na ich brzmienie. Powód wykazał, że kwestionowane postanowienie jest przejęte z wzorca umowy, zaś pozwany nie obalił istniejącego w tym zakresie domniemania, że postanowienie nie podlegało indywidualnym uzgodnieniom z konsumentem. Wykazana została więc, przesłanka z art. 385¹ k.c., dotycząca braku indywidualnych uzgodnień.

Przedmiotowe postanowienia nie dotyczą również głównych świadczeń stron, gdyż należą do nich tylko takie elementy konstrukcyjne umowy, bez których uzgodnienia nie doszłoby do jej zawarcia (essentialia negotii). W niniejszym przypadku pierwszy wzorzec umowy (Ogólne Warunki) dotyczy świadczenia usług bankowości elektronicznej, drugi – konkursu organizowanego dla konsumentów związanych już z bankiem węzłem umownym. Usługi te są powiązane z umową rachunku bankowego. Kwestionowane postanowienia nie dotyczą zatem essentialia negotii umowy, która miałaby być zawierana przez bank z konsumentem.

Do rozstrzygnięcia pozostała kwestia, czy przedmiotowe postanowienia kształtują prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta.

„Dobre obyczaje” to reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami.

Jako sprzeczne z dobrymi obyczajami należy rozumieć działania, które zmierzają do dezinformacji lub wywołania błędnego mniemania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, ukształtowania stosunku zobowiązaniowego, niezgodnie z zasadą równorzędności stron (tak W. Popiołek Komentarz k.c. t.I 2005).

Rażące naruszenie interesów konsumenta zachodzi wówczas, gdy w sposób znaczący zostaną naruszone jego interesy ekonomiczne, ale również zostanie spowodowany jego dyskomfort, wynikający z naruszenia jego prywatności, doznania zawodu, niedogodności organizacyjnych, straty czasu, wprowadzenie w błąd itp., czyli dojdzie do istotnej i nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta.

Klauzula generalna zawarta w art. 385¹ § 1 k.c. uzupełniona została listą przykładowych niedozwolonych postanowień umownych, zamieszczoną w art. 385³ k.c. Ciężar dowodu, że dane postanowienie umowne nie spełnia przesłanek klauzuli generalnej spoczywa, zgodnie z art. 385¹ § 4 k.c., na przedsiębiorcy, odnośnie zaś postanowień wymienionych w art. 385³ k.c. istnieje domniemanie abuzywności.

Przenosząc powyższe na realia niniejszej sprawy należy stwierdzić co następuje:

- a) „Bank zastrzega sobie prawo zmian lub rezygnacji ze świadczenia poszczególnych Usług bankowości elektronicznej (...)”,

Cytowane postanowienie, zdaniem Sądu, jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, gdyż upoważnia pozwany Bank do dokonania jednostronnej zmiany lub zaprzestania świadczenia usług bankowości elektronicznej. Jak wynika z kontekstu kwestionowanego postanowienia, zmiana i rezygnacja, o której mowa w powyższym postanowieniu, stanowi uregulowanie niezależne od przyczyn rozwiązania umowy, uregulowanych w § 5 ogólnych warunków umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A. W § 5 określone są przyczyny i tryb wypowiedzenia umowy przez bank,

natomiast kwestionowany zapis § 6 ust.3 występuje w innym miejscu, zaś sposób jego sformułowania wskazuje na to, że nie chodzi tutaj o wypowiedzenie umowy przez bank, ale o zmianę lub rezygnację przez bank ze świadczenia n i e k t ó r y c h („poszczególnych”) usług świadczonych w ramach tej umowy. Takie uprawnienie do jednostronnej zmiany umowy bank przyznał sobie w regulaminie, nie wymaga akceptacji drugiej strony, nie nawiązuje do ważnych przyczyn określonych w umowie, a więc prowadzi do zaburzenia równowagi stron na niekorzyść konsumenta, co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami. Rażąco narusza ono interesy konsumenta, nie tylko ekonomiczne, ale również może wywołać jego rozczarowanie w sytuacji, gdy nagle będzie musiał zaprzestać korzystania z pewnych usług, poczucie straty czasu, trudności organizacyjne. Jest to postanowienie określone w art. 385⁽³⁾ pkt 10 k.c., a więc jedno z przykładowo wymienionych przez ustawodawcę niedozwolonych postanowień umownych. Pozwany nie obalił istniejącego w tym zakresie domniemania abuzywności.

b) „Bank nie ponosi odpowiedzialności za szkody poniesione przez Posiadacza/Użytkownika na skutek przerw, o których mowa powyżej, o których Bank informował Posiadacza/Użytkownika”,

Powyższe postanowienie stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., jako odpowiadające postanowieniu wymienionemu w art. 385³ pkt 2 k.c. Przepis ten stanowi, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy. W tym wypadku bank zwalnia się od odpowiedzialności za szkody, które powstały w czasie przerw, o których poinformował wcześniej użytkownika. Postanowienie to jest sformułowane ogólnie i wyłącza odpowiedzialność banku za szkody, niezależnie od przyczyn powstania szkód, niezależnie od winy banku lub podmiotów, którym powierzył on wykonanie czynności. Sąd uwzględnił kontekst kwestionowanego zapisu i uznał, że takiego wyłączenia odpowiedzialności nie usprawiedliwia fakt, że przerwy są spowodowane konserwacją lub modyfikacją kanału bankowości elektronicznej ani to, że konsument został o przerwie poinformowany. Postanowienie powyższe jako sprzeczne z art. 471 i następnymi k.c., jest również sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz rażąco narusza przede wszystkim interes ekonomiczny konsumenta, który mógłby być pozbawiony należnego mu odszkodowania.

c) „Bank nie ponosi odpowiedzialności za: (...) szkody spowodowane decyzjami organów władzy publicznej (...)”,

Cytowane postanowienie należy uznać za abuzywne również z uwagi na wyłączenie przez bank odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Podobnie jak przedstawione powyżej postanowienie oznaczone lit. b) jest sformułowane bardzo ogólnie, może dawać bankowi prawo do jednostronnej interpretacji, co stanowi szkodę spowodowaną decyzją organów władzy publicznej. Uzasadnione staje się więc ryzyko uznania przez bank za taką szkodę, podanego w pozwie przykładu- kary nałożonej przez organ nadzoru na bank i przerzucanie wszelkich skutków takiej decyzji na klientów banku. Nie da się wykluczyć sytuacji, gdy bank ponosi odpowiedzialność za decyzję władzy publicznej, zaś przy istnieniu kwestionowanej klauzuli byłby zwolniony za szkody wyrządzone w ten sposób klientom banku, w sposób sprzeczny z art. 471 k.c.

Z powyższych względów kwestionowane postanowienie narusza dobre obyczaje oraz rażąco interes ekonomiczny konsumenta, mogąc prowadzić do pozbawienia go należnego odszkodowania. Podniesiony w odpowiedzi na pozew zarzut, dotyczący możliwości dochodzenia przez konsumentów swych roszczeń bezpośrednio od Skarbu Państwa jest niezasadny. To bank winien naprawić szkodę swoim klientom, a następnie dochodzić swych praw od Skarbu Państwa.

e) „Rozpoczęcie przez Posiadacza korzystania z nowych usług lub funkcjonalności, o których mowa w ust. 7 jest równoznaczne z akceptacją stosownych postanowień Ogólnych warunków”,

Kwestionowane postanowienie zostało uznane za abuzywne, gdyż spełnia przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c., jako odpowiadające postanowieniu wymienionemu w art. 385³ pkt 4 k.c. stanowiąc postanowienie, z którymi konsument nie miał możliwości zapoznać się przed zawarciem umowy. Jak trafnie zauważył powód klauzula ta przewiduje domniemanie, że z chwilą skorzystania z danej usługi klient zaakceptował nowe treści w regulaminie, przy

czym brak jest zastrzeżenia, że bank w ogóle udostępni i powiadomi klientów o wprowadzonych zmianach i że klient miał możliwość się z nimi zapoznać, zapoznał się z nimi i je zaakceptował. Sąd dokonał oceny tego postanowienia w świetle innych zapisów wzorca i uznał, że umieszczenie wzorca, dotyczącego nowych usług lub funkcjonalności na stronie internetowej banku nie uprawnia do stwierdzenia, że konsument się z nim zapoznał oraz zaakceptował. Skorzystanie z konsumenta z nowych usług lub funkcjonalności nie może powodować dorozumianej akceptacji postanowień ogólnych warunków. Jest to niezgodne z dobrymi obyczajami, gdyż jedna ze stron stosunku zobowiązaniowego zna swoje prawa i obowiązki, druga zaś nie znając ich, automatycznie jest uznawana za przyjmującą narzucone warunki. Równowaga stron stosunku zobowiązaniowego jest w tym wypadku zdecydowanie naruszona na niekorzyść konsumenta. Tym samym dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumenta z uwagi na istotną i nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków.

f) „Bank zastrzega sobie prawo do zakończenia Konkursu w każdym czasie bez podania przyczyny, o czym poinformuje poprzez zamieszczenie informacji na stronie internetowej Banku”,

Odnośnie cytowanej klauzuli oraz opisanych poniżej (oznaczonych lit. g), h), i), j), k.) przede wszystkim rozważyć należy podniesiony przez pozwanego zarzut niedopuszczalności uznania postanowień za abuzywne, z uwagi na okoliczność, że regulamin dotyczący konkursu nie ma charakteru umowy zawartej pomiędzy stronami, ale przyrzeczenia publicznego t.j. jednostronnej czynności prawnej banku.

W myśl art. 384 § 1 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzory umów, regulaminy wiążą drugą stronę, jeżeli zostały jej doręczone przy zawarciu umowy. Zarówno co do kwalifikacji prawnej regulaminu, jak również dopuszczalności wytoczenia powództwa o dokonanie abstrakcyjnej kontroli wzorca (regulaminu) Sąd Okręgowy podziela stanowisko zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011r. I CSK 218/10. Z uwagi na to, że regulamin stanowi jedną z wymienionych w cytowanym przepisie postaci wzorca umowy, nie stanowi on umowy, jednakże abstrakcyjna kontrola wzorca, której dokonuje Sąd w niniejszym postępowaniu, nie jest uwarunkowana uprzednim zawarciem umowy pomiędzy twórcą wzorca i jego potencjalnym adresatem. Przedmiotem kontroli sądowej są postanowienia wzorca ustalonego przez jedną ze stron, a nie postanowienia umowy łączącej strony. Niewątpliwie kwestionowane postanowienia pochodzą z regulaminu, który stanowi wzorzec umowy, w konsekwencji zaś dopuszczalna jest jego abstrakcyjna kontrola przez Sąd. Pozwany nie przedstawił dowodów na okoliczność zaistnienia w niniejszym przypadku ogłoszenia publicznego w rozumieniu art. 919 k.c. Nie zaprzeczył również istnieniu i obowiązywaniu regulaminu, dotyczącego konkursu dla klientów banku.

Powracając do postanowienia oznaczonego w niniejszym uzasadnieniu lit. f) należy uznać je za sprzeczne z dobrymi obyczajami, gdyż pozwala na mocy jednostronnej decyzji banku na zakończenie zorganizowanego dla klientów banku konkursu w każdym czasie, bez podania przyczyny oraz poprzez poinformowanie o tym jedynie na stronie internetowej banku. Konsument mógł zawrzeć umowę rachunku bankowego, korzystać z karty kredytowej oraz wyrazić zgodę na przetwarzanie danych osobowych z uwagi na chęć uczestnictwa w konkursie, jego więc nagłe przerwanie może wywołać u konsumenta rozczarowanie, poczucie straty czasu, dyskomfort, co powoduje, że rażąco są naruszone jego interesy. Do naruszenia dobrych obyczajów w kontekście całego wzorca dochodzi również poprzez uzyskanie od konsumenta danych osobowych, wraz ze zgodą na ich przetwarzanie, a w skrajnych przypadkach również klienta banku, który gdyby nie chęć uczestnictwa w konkursie promocyjnym, nie zawarłby umowy z bankiem. Bank zakończy konkurs, a nie wiedzący o tym konsument może nadal dokonywać transakcji bezgotówkowych, licząc na otrzymanie nagrody. Sprzeczne z dobrymi obyczajami jest również poinformowanie konsumenta o zakończeniu konkursu w taki sposób, iż brak jest pewności, że informacja do niego dotarła, a więc niezgodnie z art. 61 k.c.

g) „Organizator zastrzega sobie prawo do zmiany rodzaju nagrody podczas trwania Konkursu na nagrody o podobnych właściwościach, funkcjonalności oraz o podobnej wartości”,

Powyższe postanowienie również należy uznać za sprzeczne z dobrymi obyczajami, gdyż pozwala bankowi na dokonanie jednostronnej zmiany warunków konkursu i nagród, według własnego uznania i bez podania przyczyny. Podobnie, jak w przypadku klauzuli oznaczonej lit. f), motywacją konsumenta do zawarcia umowy z bankiem

dotyczących rachunku bankowego, karty kredytowej i uczestnictwa w konkursie, może być chęć otrzymania konkretnej nagrody, która w regulaminie została określona. Zmiana nagrody, szczególnie w sytuacji, gdy konsument uzyskał do niej uprawnienia, może wywołać u niego poczucie rozczarowania, straty czasu, wprowadzenia w błąd.

h) „Organizator nie ponosi odpowiedzialności za ewentualne wady fizyczne nagrody”,

Zgodzić należy się z pozwanym, że nie jest on sprzedawcą w rozumieniu art.535 k.c. Na mocy ustalonego przez siebie regulaminu bank przyznaje konsumentowi nagrodę, wobec czego odpowiada przed konsumentem za odpowiednią jakość tej nagrody. Odpowiedzialność ta wynika z samego regulaminu, ze zobowiązania banku, zawartego w pkt IV, gdzie zaznaczono, że po spełnieniu określonych warunków uczestnicy „uzyskają następujące nagrody”. Uznać należy, że sprzeczne byłoby z dobrymi obyczajami pozbawienie konsumenta prawa do otrzymania pełnowartościowej nagrody, pozbawienie go prawa do wymiany lub usunięcia wad. Z uwagi na okoliczność, że bank nie jest sprzedawcą, nie ma możliwości zastosowania wprost przepisów o rękojmi za wady fizyczne rzeczy, można je zastosować odpowiednio z uwzględnieniem celu, że konsument ma prawo do pełnowartościowej, wolnej od wad fizycznych nagrody. W przypadku uznania dopuszczalności kwestionowanego postanowienia doszłoby do rażącego pokrzywdzenia konsumenta, który spełniłby warunki konkursu, uzyskał prawo do nagrody i byłby pozbawiony możliwości dochodzenia swych praw bezpośrednio od organizatora konkursu. W sposób rażący byłyby naruszone interesy konsumenta- ekonomiczne, ale również wywołałoby to poczucie rozczarowania, straty czasu, dyskomfortu wynikającego z niedogodności organizacyjnych. Zauważyć należy, że bank po spełnieniu swojego zobowiązania wobec konsumenta, ma prawo dochodzenia roszczeń od podmiotu z którym łączy go umowa sprzedaży przedmiotu nagrody np. na zasadach ogólnych (art. 471 k.c.).

i) „W przypadku nagrody wydanej wraz z gwarancją producenta, wady towaru powinny zostać zgłoszone wyłącznie bezpośrednio w punktach serwisowych producenta, wskazanych w dokumencie gwarancji”,

Postanowienie powyższe również należy uznać za niedozwolone z przyczyn opisanych przy klauzuli oznaczonej lit.h). Dodatkowo wskazać należy, że sprzeczne z dobrymi obyczajami jest całkowite wyłączenie przez pozwanego banku odpowiedzialności za zapewnienie konsumentowi pełnowartościowej nagrody. Jak wyżej wskazano, bank wyłączył swą odpowiedzialność za wady fizyczne nagrody, w niniejszym postanowieniu całą odpowiedzialność skierował na gwaranta, z którym, jak trafnie wskazał powód, nie łączy go żadna umowa. Podsumowując, to organizator konkursu winien zapewnić konsumentowi wolną od wad nagrodę a następnie dochodzić swych praw od swoich kontrahentów. Zapis ten spełnia również przesłanki art. 385³ pkt 21 k.c.

j) „Organizator nie ponosi odpowiedzialności za wady nagród oraz nieprawidłowości związane z działaniem Poczty Polskiej oraz firm kurierskich”,

Odnośnie cytowanej klauzuli w pełni aktualne pozostają rozważania dotyczące postanowień oznaczonych lit. h) oraz lit. i). Klauzula ta jest najdalej posunięta, prowadzi do całkowitego wyłączenia odpowiedzialności banku za przekazanie klientowi nagrody wolnej od wad, co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Należało uznać ją za abuzywną z uwagi na przerzucenie na konsumenta ryzyka prowadzonej działalności gospodarczej poprzez wyłączenie odpowiedzialności za wady nagród i nieprawidłowości związane z działaniem Poczty Polskiej i firm kurierskich. Jest to odpowiednik postanowień wymienionych w art. 385³ pkt 21 i 22 k.c. W skrajnych przypadkach konsument może nie otrzymać należnej nagrody z uwagi na zagubienie przesyłki przez pocztę lub kuriera, za co pozwany nie odpowiada.

k) „Regulamin Konkursu oraz informacje o wszelkich jego zmianach są dostępne w siedzibie Banku, jego oddziałach oraz na stronie internetowej Banku.”

Postanowienie powyższe należy uznać za niedozwolone, gdyż dają bankowi prawo do dokonywania jednostronnych zmian regulaminu konkursu oraz informowanie o tych zmianach w taki sposób, że brak jest pewności, że konsument mógł się ze zmianami zapoznać. Jest to sprzeczne z dobrymi obyczajami, gdyż kształtuje stosunek prawny

niezgodnie z zasadą równorzędności stron, w sposób niekorzystny dla konsumenta. Tym samym taka istotna i nieusprawiedliwiona dysproporcja praw i obowiązków, rażąco narusza interesy konsumentów. Brak zapoznania się ze zmianami regulaminu może wywołać u konsumenta rozczarowanie, poczucie straty czasu.

Biorąc powyższe pod uwagę wymienione postanowienia uznano za niedozwolone w myśl art. 385¹§ 1 k.c. i na mocy art. 479⁴²§ 1 k.p.c. zakazano ich stosowania.

Zgodnie z treścią przepisu art.26 ust 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz 96 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167 poz. 1398) rozstrzygnięto o obciążeniu pozwanego obowiązkiem uiszczenia opłaty sądowej.

Rozstrzygnięcie dotyczące kosztów zastępstwa procesowego oparto na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c w zw. z § 18 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz.1348 ze zm.).

Publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym zarządzono na podstawie art.479 (44) k.p.c.

Odnośnie klauzuli oznaczonej lit. d o treści "Bank może zmienić postanowienia Ogólnych warunków z ważnych przyczyn obejmujących w szczególności:..." Sąd w kontekście wzorca nie doszukał się jego abuzywności. Przyczyny zmiany ogólnych warunków z ważnych przyczyn zostały wymienione w § 19 ust. 1 „Ogólnych warunków umów o usługi bankowości elektronicznej w (...) S.A.” i tymi ważnymi przyczynami są: uchylene, zmiana lub wprowadzenie nowych przepisów prawa lub wydanie rozstrzygnięć przez odpowiednie władze mające zastosowanie do banku i wpływające na jego działalność, wprowadzenie przez bank zmian organizacyjnych lub technologicznych, w tym dotyczących zasad obsługi klienta, wpływających na obsługę klientów korzystających z usług banku na podstawie Ogólnych warunków, zmiana obecnych, wprowadzenie nowych lub zrezygnowanie przez Bank z oferowania niektórych usług. Kolejny ust. 2 przewiduje sposób zawiadamiania o zmianach ogólnych warunków i jest to: poprzez easyNET, pocztę elektroniczną lub korespondencyjnie. W takiej sytuacji nie można uznać, aby przedmiotowe postanowienie było sprzeczne z dobrymi obyczajami, jedynie poprzez użycie w swej treści sformułowania: „w szczególności”. Zdaniem Sądu, co do zasady, bank ma prawo zmieniać zapisy regulaminu, istotne jest aby klienci banku mieli realną możliwość zapoznania się ze zmianami i ich zaakceptowania lub nie.

Z powyższych względów na mocy art. 385¹ § 1 k.c. oddalono powództwo w sprawie o sygn.XVII AmC 3359/10.

Zgodnie z treścią przepisu art.26 ust 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz 96 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167 poz. 1398) opłatę sądową przejęto na rachunek Skarbu Państwa.

Rozstrzygnięcie dotyczące kosztów zastępstwa procesowego oparto na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c w zw. z § 18 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz.1348 ze zm.).

Publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym zarządzono na podstawie art.479 (44) k.p.c.